

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 62.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366700304/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

tykke Støv paa Stol, Bord og Gardiner, viste noksom, at Værelset længe maatte have staaet saaledes øde.

»See, her er da eders sædvanlige Værelse – sagde Gubben, og tændte Voxlysene i de trearmede Lysstager, der stod paa Bordet – jeg havde aldrig ventet at see Jer igen, før Døntedag; derfor sees her lidt støvet og uordentligt ud; men jeg har ikke sat min Fod her siden den Nat, I veed nok selv, da jeg gik i Drømme. See, der kan I endnu see Blodet paa Lagenet; det maa dog altsaa kun have været Naseblod eller Rust – det gaaer nok af i Vaðsken – Godnat!» Derpaa gik den gamle Graaskjæg tilbage med sin Lampe og laasede Jerndøren efter sig.

»Den gale Mand gjør mig dog urolig tilsidst – sagde Arnold – og saae paa det rødplettede Lagen. Han har dog sikkerlig myrdet et Menneske her engang, og troer nu i sit Galskab, at det var mig; hvad sikkrer mig for, at han ikke kommer og gjør ligesaa ved mig, naar jeg er faldet i Sovn. Jeg vil sætte Bordet for Døren, saa kan han dog ikke komme ind, uden at jeg vaagner ved Larmen.»

Da Bordet var flyttet, tog han det ene Lys og besaae sit Fængsel nøie. Det var en stor skummel Hvælving, og havde kun den eneste Indgang. Paa Væggene saae han hist og her indridset Skrift; han holdt Lyset til og studsede; thi det var ligesom han her saae sin egen Haandskrift, og hvad han læste, var Steder af Machbeth, som han selv kunde udenad, og som ofte faldt ham ind naar han var ene. Der stod ogsaa enkelte Bibelsprog, og Navnet Goldini stødte han ofte paa; men efter det fulgte gjerne en frygtelig Forbandelse af det gamle Testamente.

Goldini – tænkte han – det Navn har jeg jo ogsaa hørt for; det unge Menneske, som tegnede mig igaar, kaldte sig jo Prindsesse Goldinis Page. Men det var jo Floristan, den skønne Grevinde Cordulas Page; skulde Grevinde Cordula og Prindsesse Goldini da være een og den samme? sagde Verten mig ikke ogsaa, at han havde seet mig hilse og tale med Prindsesse Goldini? og det var jo dog Grevinde Cordula ... Men nu er jeg jo midt inde i mit Eventyr igen. Saameget er da vist – vedblev han ærgerlig og holdt sig selv i begge Øren – jeg, *Candidatus Philosophiæ* Arnold, er Statsfange her, og man holder mig for en Prinds, som efter al Sandsynlighed er myrdet her i denne Stue af den forrykte Fangefoged, og paa Prindsesse Goldinis Befaling. Jeg vil dog optegne, hvad jeg kan udfinde, der er Mening i, af alt dette Virvar, at

jeg ikke imorgen igen skal blande mine Drømme dermed, og være ligesaa gal, som igaar, og iforgaars, og alle de andre Dage.

Han tog nu sine Papirer frem og begyndte at skrive; men det var paa Eventyret igjen, og jo længer han skrev, jo underligere blev det for ham; det var ligesom Pennen løb af sig selv, mens han hengav sig til de forunderligste Forestillinger, om den ulykkelige Prinds, som her engang var myrdet – om den dæmoniske Prindsesse Goldini og om den skønne Cordula, som snart syntes ham en delig Fec, der gik med ham til et Aitar af Stjerner, i en dunkel underfuld Have; snart syntes det ham igjen, hun var en kold Mammorsphinx, som spurgte med gaadefuld Stemme: Hvo er du? tilsidst blev hun endogsaa til et frygteligt Uhyre, som sagde: jeg er Prindsesse Goldini – du faaer ikke Ro for mig, før du faaer med mig i Afgrunden ...

Udmattet af disse Forestillinger, kastede han sig paa Sengen for at hvile; men lod Lysene brænde; thi han ventede ikke at kunne sove. Henimod Midnat sluttede han dog ind et Øieblik, men vakte strax efter af en susende Lyd og en kold Gysen foer over ham. Han slog Øinene op, og alle sex Lys vare slukte. Nu erindrede han sig at have set et lidet Hul paa en af Ruderne bag Gitteret, og trøstede sig med, at maaskee et Vindpust derigjennem havde slukket Lysene; skjøndt der var liden Sandsynlighed for i den Afstand, og han heller ikke fornaa mindste Trækvind. Han forsøgte at slutte igjen; men nu faldt det blodige Lagen ham ind, og det var ligesom Blodet blev vaadt og varmt under ham, og fylte hele Sengen med en brændende Strøm. Han foer forfærdet i Veiret, rev Lagenet tilside, og den gruelige Fornemmelse var forsvundet. Nu skinnede Maanen klart gjennem Vinduesgitteret; han saae hen mod Døren, for at see, om den var lukket. Bordet stod endnu for den som før; men hans Forfærdelse var grændseløs, da han i Stolen saae et Menneske sidde med Ryggen imod Sengen og skrive. Er det den gale Fangefoged? – tænkte han – eller er det den Myrdedes Gjenfærd, paa hvis blodige Dødsseng du ligger? – eller er det thg selv, det andet, ubegribelige Jeg, som nu sidder paa din Plads, og fortsætter dit Livs vidunderlige Eventyr? – Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om mod Arnold og stirrede stift paa ham; det var et blegt, men ædelt, skjønt forvildet Aasyn, og paa Panden var Blod. Maanen skinnede underligt paa det sølsomme Dødningsansigt, og Arnold gjenkjendte med usigelig Rædsel sit eget Aasyn, saa livagtig, som saae han sig i et Speil; kun Blegheden og den